

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgend arrest geveld:

Nr. 1468/00
VAN HET PARKET
93337
Nr.
VAN HET ARREST

Stadingsbered - middeling PV.
Oppositiemiddelbesondering - art 485W
Geen substitutie
Onredelijk aanbod negatief M.3.

aggraverende
Classatie aan te tekenen, desgevallen
na cassatie burgerlijke vervolging en

not. 66.70.180/95 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. _____, zonder beroep, geboren _____
wonende te _____
2. Nr. _____, huisvrouw,
geboren _____, wonende te _____

Verdacht van:

De eerste en de tweede:

Als daders zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, dan wel, om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben, dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon worden gepleegd: door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. door op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan _____, hierboven nader geïdentificeerd

een woning, veranda, veldschuur en stallingen te hebben opgericht

te _____, op niet nader te bepalen data in de periode van 23 oktober 1995 (stuk 37) tot 28 september 1996 (stukken 50 en 106)

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te _____, voortdurend tenminste vanaf 29 september 1996 tot 24 maart 1997,

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999),

m.b.t. tenlastelegging onder A. 1.

met de omstandigheid dat de eerste verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt (aannemer tenminste tot eind mei 1996 (zie stuk 130).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of

een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

te , voortdurend in de periode gaande van 25 maart 1997 tot op 30 april 2000.

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.
door de instandhouding van de onder A.1. omschreven toestand

te , voortdurend vanaf 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 23.06.2000.

D. Bij inbreuk op de artikelen 64 en 68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 66 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staken, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking van de voorzitter, namelijk

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1.

door in strijd met het bericht van stopzetting d.d. 26.10.1995 (stuk 31), zoals bekrachtigd op 27.10.1995 (stuk 33) de bouwwerken te hebben verder gezet

te tenminste op 21 november 1995 (stuk 41)

de feiten sub D thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 146, 5° en 147 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 28 november 2000, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

VEROORDEELT de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A. 1., A. 2., B, C en D., samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en tot een geldboete van VIJF DUIZEND FRANK.

VEROORDEELT de beklaagde voor de omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A. 1., A. 2., B, C en D., samen tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van ZES MAANDEN en tot een geldboete van VIJF DUIZEND FRANK.

VERHOOGT de geldboeten met duizend negenhonderd negentig decimes, aldus gebracht op telkens EEN MILJOEN FRANK wat de uitgesproken geldboete van vijfduizend frank betreft.

BEVEELT dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboeten zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens DRIE MAANDEN.

De tegen de beklaagden uitgesproken straffen, te ondergaan als hoofdstraf, gaan vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de veroordeelden hebben nog geen veroordeling tot een criminele straf of correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Terzake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelden zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werden gestraft niet meer zullen schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 9 januari 1991, zoals gewijzigd door de Wet van 10 februari 1994 en het uitvoeringsbesluit van 6 oktober 1994, beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis wat betreft de uitgesproken hoofdgevangenisstraffen van 6 MAANDEN zullen UITGESTELD worden gedurende een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twee maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

BEVEELT dat de plaats in haar vroegere staat zal HERSTELD worden overeenkomstig de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur en dit binnen een termijn van ZES MAANDEN na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

VEROORDEELT

ieder tot het betalen aan de stedenbouwkundig inspecteur en aan het Openbaar Ministerie van een DWANGSOM van TWINTIGDUIZEND FRANK (20.000 FRANK) per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

ZEGT voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

ZEGT dat de beklaagden verplicht zijn IEDER een bedrag van TIEN FRANK, verhoogd met 1.990 opdecimes, aldus gebracht op TELKENS 2.000 FRANK, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 3.306,-,-frank.

Legt eveneens elk een vergoeding op van duizend frank in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door K.B. 23 december 1993.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 11/12/00 door de beide beklaagden tegen alle schikkingen.
- 11/12/00 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

Gelet op het tussenarrest van deze kamer van het Hof van 27 juni 2003, rechtdoende op tegenspraak.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van mr. , advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van , Advocaat-generaal,

de vrijwillig tussenkomende partij, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur,¹
in haar eisen bij monde van mr. : loco mr. , beiden
advocaat aan de balie te :

* * *

1. Het Hof dient te beslissen over de gegrondheid van de bij tussenarrest van 27 juni 2003 ontvankelijk verklaarde hogere beroepen.

De zaak werd op de terechtzitting van 16 oktober 2003 in haar geheel hernomen met de gewijzigde samenstelling van de kamer.

2. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, bevoegd voor het grondgebied van de Provincie , is voor het Hof vrijwillig tussengekomen om zijn vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, reeds eerder ter kennis gebracht van de rechter, kracht bij te zetten.

Behoudens afwijking bepaald in een bijzondere wet zijn de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de tussenkomst niet van toepassing op het Hof; het wetboek van strafvordering en de wetten betreffende de strafrechtspleging geven duidelijk aan welke partijen een verzoek kunnen indienen of tegen welke partijen een dergelijk verzoek bij de strafgerichten kan worden ingediend; de vrijwillige tussenkomst voor het Hof is derhalve enkel ontvankelijk wanneer de wet ze toestaat. Met de vrijwillig tussenkomende partij neemt het Hof aan dat de decreetgever, door aan de in artikel 149 van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 genoemde instanties het recht te geven een herstellenvordering te richten tot de met de kennisneming van de zaak belaste rechtbank en door aan die rechtbank de bevoegdheid te verlenen om op die vordering recht te doen onverminderd de toepassing van de strafwet, die instanties de mogelijkheid heeft gegeven vrijwillig tussen te komen voor het strafgerecht.

3.1. De telastleggingen A, B en C dienen als volgt te worden verbeterd:

- telastlegging A.1:

vervanging van de vermelding "een woning, veranda, veldschuur en stallingen te hebben opgericht te , op niet nader te bepalen data in de periode van 23 oktober 1995 (stuk 37) tot 28 september 1996 (stukken 50 en 106)" door de vermelding:

"a. stallingen te hebben verbouwd tot een stal bestaande uit zes afzonderlijke paardenstallingen, twee dubbele paardenstallen, dubbele garage, werkruimte, dienstruimte en zolder, evenals een veldschuur te hebben opgericht,

te op niet nader gekende data in de periode van 1 mei 1993 tot 13 maart 1994,

b. een woning en veranda te hebben opgericht,

te op niet nader gekende data in de periode van 23 oktober 1995 tot 28 september 1996",

en vervanging van de vermelding: "m.b.t. telastlegging A.1, met de omstandigheid..." door "m.b.t. de telastleggingen A.1.a en A.1.b, met de omstandigheid....".

- telastlegging A.2:

vervanging van de vermelding "en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben te voortdurend tenminste vanaf 29 september 1996 tot 24 maart 1997" door de vermelding:

"1. de sub 1.a omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te vanaf 14 maart 1994 tot en met 24 maart 1997,

2. de sub 1.b omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te vanaf 29 september 1996 tot en met 24 maart 1997".

- telastleggingen B en C:

vervanging van de vermelding "A.1" door de vermelding "A.1.a en A.1.b".

De partijen hebben van de mogelijke aanpassing van de kwalificatie kennis gekregen via het tussenarrest en hebben zich er op verdedigd.

Voor elk van de aldus verbeterde telastleggingen geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3.2. De te last gelegde feiten thans maken een inbreuk uit op art.99 § 1.1° en 4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, 2°, 3° en 4° lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), hierna genoemd DORO.

Evenwel is het zo dat het nieuwe artikel 146, 3° lid van het DORO een strafuitsluitingsgrond invoert voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art.2 lid 2 Sw. wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op

de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het onder A.2.1, A.2.2, B en C te last gelegde instandhouden niet geldt voor zover de in deze telastleggingen bedoelde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Het goed waarop de werken werden uitgevoerd is gelegen in agrarisch gebied, dit is geen ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Weliswaar is het onderzoek gestart ingevolge een klacht van een buurman, maar in diens klacht is geen sprake van enige hinder. Het dossier bevat geen gegevens die wijzen op het veroorzaken van enige hinder voor de schaarse omwonenden.

Het is tenslotte niet zo dat de werken waarvan sprake in de onderdelen 1.a en 1.b van de telastlegging A een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens de planologische bestemming. Volgens het gewestplan is het goed gelegen in agrarisch gebied; de constructies betreffen een ruime verbouwde stalling en een veldschuur, uitsluitend en effectief aangewend in het kader van - al dan niet rendabele - landbouwactiviteiten (zie hierna onder 7) met erbij horende weliswaar riant woonst met veranda, waarbij de veldschuur, zoals blijkt uit diverse foto's, is gebouwd in vervanging van een oude vervallen schuur en van de in Vlaanderen gebruikelijke koterijen en de woonst in vervanging van een bouwvallige hoeve; aldus is er nauwelijks sprake van inname van bestaande open ruimte en wordt het agrarisch karakter van de omgeving niet wezenlijk in het gedrang gebracht.

De vrijspraak voor de telastleggingen A.2.1, A.2.2, B en C dringt zich derhalve op.

5. Met betrekking tot de telastleggingen A.1.a en A.1. b overweegt het Hof wat volgt.

5.1. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A.1.a en A.1.b ten grondslag liggen in hoofde van elke beklagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken zij voor elk van hen slechts één misdrijf uit. De verjaringstermijn neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is niet eerder dan 1 september 1996; uit de foto's blijkt immers dat de werken sub A.1.b omschreven nog geenszins beëindigd waren in februari 1996 en de beklagden namen hun intrek in de woning pas op 29 september 1996, zodat het Hof bewezen acht dat op of na 1 september 1996 nog werd gebouwd. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie op 11 december 2000, zodat de strafvordering, nog buiten beschouwing gelaten de periodes dat de verjaringstermijn was geschorst, niet vervallen is door verjaring.

5.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1.a en A.1.b, zoals nader

omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder 3.1.verbeterd lastens de beide beklaagden bewezen;

5.3. Ten onrechte stellen de beklaagden als reactie op het feit dat het Hof het verbouwen van de stalling en het bouwen van de veldschuur situeerde op niet nader gekende data in de periode van 1 mei 1993 tot 13 maart 1994 laconiek dat deze activiteiten zich situeren "voor 1993". Dit verweer kan niet worden aanvaard; in conclusies voor de eerste rechter stelden de beklaagden zelf dat zij slechts eigenaar werden op 6 april 1993 en dat het toen ging om een "totaal onderkomen en vervallen hoeve" en "verouderde en verkommerde stallingen".

5.4. Ten tijde van de uitvoering van de verbouwingswerken aan de stalling en het bouwen van de veldschuur, waarop de telastlegging A.1.a betrekking heeft, beschikten de beklaagden niet over de vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning. Hetgeen naderhand op administratief gebied geschiedde met betrekking tot aanvragen tot regularisatie dient het Hof dan ook niet te onderzoeken in het kader van de beoordeling van de schuldvraag. De wettigheid van beslissingen waarbij de regularisatievergunning werd gewijzigd dient het Hof bovendien niet te onderzoeken omdat zij in het kader van deze telastleggingen niet tegen de beklaagden worden aangevoerd.

Dit laatste geldt ook voor de weigeringsbeslissingen met betrekking tot de aanvragen tot regularisatie van de woning. In de periode tijdens dewelke de woning en de veranda werden gebouwd, waarop de telastlegging A.1.b betrekking heeft, beschikten de beklaagden evenmin over de vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning. De voorwaardelijke regularisatievergunning verleend door de bestendige deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen op 5 februari 1995 was door het beroep van de gemachtigde ambtenaar geschorst en werd met succes bestreden bij de Minister op 5 juli 1996. Het feit dat deze beslissing door een annulatieberoep bij de Raad van State is bestreden houdt niet in dat de beklaagden in de betrokken periode over een vergunning beschikten, wat ook de uitspraak van de Raad zal zijn.

5.5. De feiten die aan de telastleggingen A.1.a en A.1.b ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij op vrij grote schaal totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang. Voor de eerste beklaagde komt hierbij nog dat hij ten tijde van de feiten zoals vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding beroepshalve actief was in de onroerend goed markt, meer bepaald als aannemer.

Slechts de onderscheiden geldboetes zoals hierna bepaald vormen daarom een passende bestraffing, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat elke beklaagde het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002 heeft gepleegd. De toepassing van de artikelen 2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in art.78 van de Grondwet, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigd, € 25 bedraagt.

6. Met betrekking tot de telastlegging D overweegt het Hof wat volgt.

6.1. De strafvordering met betrekking tot de telastlegging D is niet vervallen door verjaring. De strafvordering werd regelmatig gestuit door de behandeling van de zaak voor de eerste rechter op 3 oktober 2000.

6.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting is de telastlegging D, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen.

De beklaagden betwisten niet dat zij niettegenstaande het op 26 oktober 1995 mondeling gegeven bevel tot stopzetting, waarvan een bericht van stopzetting werd opgesteld en dat op 27 oktober 1995 door de burgemeester werd

bekrachtigd, het bouwen van de woning met veranda hebben verder gezet.

Zij stellen evenwel dat de veldwachter niet bevoegd zou zijn geweest het bevel te geven en dat er geen bewijs is van het toezenden van het proces-verbaal van vaststelling en van de bekrachtigingsbeslissing.

Ten onrechte stellen zij dat de verbalisant die het stopzettingsbevel gaf, veldwachter ; hiertoe niet bevoegd zou zijn geweest omdat hij niet de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie zou hebben gehad. Destijds had de veldwachter immers wel degelijk deze hoedanigheid (art.17 Wetboek van Strafvordering zoals op 26 oktober 1995 van kracht). Deze hoedanigheid diende niet uitdrukkelijk te worden vermeld in het proces-verbaal. Ten onrechte wordt ook betwist of de verbalisant voldeed "aan de minimumvoorwaarden om tot officier van gerechtelijke politie te worden aangesteld". Bij gebrek aan ook maar het minste gegeven dat een aanwijzing zou kunnen vormen dat dit niet het geval was mag uit zijn aanstelling worden afgeleid dat hij in de wettelijke voorwaarden verkeerde.

De beklaagden stellen dat het dossier geen bewijs bevat van het toezenden per aangetekend schrijven met ontvangstbewijs van het proces-verbaal van vaststelling en van het bekrachtigingsbevel. Vooreerst is het zo dat zij niet voorhouden dat zij deze stukken niet via een dergelijk schrijven hebben ontvangen, zodat er geen behoefte is aan enig bewijs. Bovendien is het zo dat de kennisgeving bij aangetekende brief met ontvangstmelding niet is voorgeschreven op straf van nietigheid van de bekrachtigingsbeslissing of van het verval van het bevel tot staking en evenmin binnen een voorgeschreven termijn dient te gebeuren. Mocht er geen kennisgeving zijn geschied dan vermochten de beklaagden hieruit niet af te leiden de afwezigheid van kennisgeving noch het ontbreken van bekrachtiging, noch het verval van het bevel tot staking, nu dit verval alleen wordt veroorzaakt door de afwezigheid van de bekrachtiging. De beklaagden kregen van de verbalisant persoonlijk kennis van het mondeling bevel tot stopzetting, ondertekenden de vaststelling ervan en er werd hen volgens de geloofwaardige verklaring van de verbalisant bij een ter post aangetekend schrijven met bericht van ontvangst een afschrift van het proces-verbaal waarin melding wordt gemaakt van de bekrachtiging op 27 oktober 1995 overgemaakt. Mochten zij getwijfeld hebben aan de tijdige bekrachtiging dan konden zij zich daaromtrent perfect informeren.

6.3. De beklaagden negeerden zonder meer het stopzettingsbevel met de onmiskenbare bedoeling de bevoegde overheid voor een voldongen feit te stellen; ook hier hadden zij enkel oog voor hun eigen belang. De hierna uitgesproken straf vormt voor ieder van hen de noodzakelijke aansporing om recidive te vermijden.

Nu de straf op te leggen aan de beklaagden de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagden zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zullen schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

7. De gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 19 maart 1999 (stukken 117 en 118) het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door afbraak

van de woning, de veranda, de verbouwde stalling en de veldschuur. Zijn vordering wordt voortgezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur. Het is niet zo dat ingevolge het gewijzigde artikel 149 § 1, 3° lid DORO ter zake nog slechts het middel van de meerwaarde zou kunnen gevorderd worden vermits het stakingsbevel niet werd nageleefd (art.149 § 1, 3° lid, 1°)

De herstellvordering steunt, door verwijzing naar "de negatieve ministeriële beslissingen", op de zienswijze dat de gebouwen niet behoren tot een "leefbaar landbouwbedrijf" en derhalve niet stroken met de agrarische bestemming van het gebied waarin het goed is gelegen.

Het Hof oordeelt dat door de wijziging van de aanhef van art.149 § 1 DORO door het decreet van 4 juni 2003, meer bepaald door de vervanging van de vermelding "Naast de straf beveelt de rechtbank" door de woorden "Naast de straf kan de rechtbank bevelen" de decreetgever de rechter de mogelijkheid heeft gegeven om enige opportuniteitsbeoordeling te maken; de draagwijdte hiervan dient te worden bepaald in acht genomen het geheel van de regelen die het handhavingsbeleid organiseren en de principiële beoordelingsvrijheid, binnen de grenzen van de wettelijkheid, ter zake van de bestuurlijke overheid. Een onredelijke herstellvordering, waarbij het onredelijk karakter niet langer kennelijk hoeft te zijn, kan de rechter afwijzen.

Art.44 van het Strafwetboek doet aan deze redenering geen afbreuk. De herstellvordering valt inderdaad binnen het concept van teruggave. Ingevolge art. 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is de decreetgever bevoegd om de verwijdering van het voorwerp van het misdrijf op te leggen en de modaliteiten ervan te regelen (vgl. Arbitragehof arrest nr. van 26 november 2003). Hierbij heeft de decreetgever er voor gekozen dat in bepaalde omstandigheden aan de gevolgen van het misdrijf geen einde dient te worden gesteld op de door de bestuurlijke overheid gekozen wijze van herstel wanneer deze door de rechter onredelijk wordt bevonden; ook wanneer het bestuur kiest voor het middel van de meerwaarde verdwijnen de gevolgen van het misdrijf niet echt.

Ter zake is het zo dat:

- de eerste beklaagde zijn professionele loopbaan is begonnen als landbouwer en daarna, ingevolge onteigening, het grootste deel van zijn actieve loopbaan werkzaam was als aannemer, waarbij hij evenwel in bijberoep landbouwer bleef. Het landbouwbedrijf door de eerste beklaagde uitgebaat na de beëindiging van activiteiten als aannemer omvat 3,69 ha rond het betrokken goed gelegen weiden en akkers; het beschikt ook nog over 3,57 ha gronden in het nabije Nazareth; het feit dat de eerste beklaagde landbouwactiviteiten ontwikkelt blijkt uit de belastingaangiften; de beklaagden beschikken over een 10-tal paarden en verkopen nu en dan een paard; door het ministerie van landbouw werd een subsidie verleend voor het telen van tarwe; de eerste beklaagde heeft reeds jaren een nummer bij de mestbank en is afnemer van mest; zoals in de beslissing van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden van 9 februari 1995 wordt overwogen is hier wel degelijk sprake van een landbouwbedrijf; dat dit bedrijf in de situatie waarin de beklaagden zich bevinden niet (economisch) rendabel zou zijn, zo dit criterium al pertinent zou zijn, staat geenszins vast; het gegeven dat bij de exploitatie in

belangrijke mate beroep wordt gedaan op loonarbeiders is vanuit het standpunt van een goede ruimtelijke ordening niet relevant,

- de stallingen en de veldschuur uitsluitend aangewend worden voor agrarische activiteiten, waaronder het fokken van paarden,
- een vergunning werd verleend voor een veldschuur (die evenwel niet als een regularisatievergunning voor de opgerichte veldschuur geldt omdat een inplanting op 12 meter van de perceelsgrens is voorgeschreven),
- de stallingen een verbouwing betreffen van een oude bestaande stalling en de veldschuur werd gebouwd in vervanging van een vervallen schuur en koterijen,
- de woning weliswaar rianter is dan de doorsnee hoeves, maar in vervanging van een vervallen hoeve is gebouwd en duidelijk hoort bij de in het kader van het landbouwbedrijf geëxploiteerde stallingen en veldschuur,
- de afbraak van de woning met veranda, van de ruime stallingen en de grote veldschuur ongetwijfeld hoge kosten zal meebrengen en de beklaagden zich een andere gezinswoningen zouden dienen aan te schaffen.

Samen beschouwd brengen deze gegevens mee dat de herstellvordering als – overigens kennelijk – onredelijk moet worden bestempeld; zij brengen mee dat het voordeel voor de goede ruimtelijke ordening door het herstel geenszins opweegt tegen de last die daaruit voor de beide beklaagden voortvloeit.

Het staat niet aan het Hof zich voor de eventuele keuze van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand in de plaats te stellen van de bestuurlijke overheid.

OP DEZE GRONDEN,

Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet-strijdige wetsbepalingen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen:

- 44, 66, 100 Strafwetboek,
- 190, 210 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
- 1,8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende het uitstel,

met eenparige stemmen ten gronde beslissend over de ontvankelijke beroepen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de oorspronkelijke telastleggingen A, B en C zoals hiervoor onder 3.1 vermeld,

sprekt de beklaagden vrij voor de verbeterde telastleggingen A.2.1, A.2.2, B en C,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de verbeterde telastleggingen A.1.a en A.1.b samen tot een geldboete van (5000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 24 789,35 of een vervangende gevangenisstraf van drie maand,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de verbeterde telastleggingen A.1.a en A.1.b samen tot een geldboete van (2 000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) € 9 915,74 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde voor de telastlegging D ieder tot een gevangenisstraf van één maand,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor de gevangenisstraf van één maand waartoe elke beklaagde wordt veroordeeld,

legt de beklaagden elk de verplichting op tweemaal een bedrag van € 10, verhoogd met 40 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

wijst de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand af,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 81,95 in eerste aanleg en op € 95,50 in hoger beroep, kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen telastlegging.

15 : en laatste klas

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 2 januari 2004.

Aanwezig : l, raadsheer, wn. kamervoorzitter;

l, raadsheer;
l, raadsheer,

Substituut-procureur-generaal,

l, griffier,

Goedgekeurd doorhaling van o nietige lijn(en) en o nietige woord(en).

Voor eensluidend afschrift afgeleverd aan de **gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, Oost-Vlaanderen, tot bestuurlijke inlichtingen.**

De Griffier-hoofd van dienst,

